

Зачин

НІЧ ПЕРЕД УБИВСТВОМ ІМПЕРАТОРА

Твоя кімната давно занурилася в майже непроглядну темряву, і ніщо більше не розсіювало увагу від струсів: *гун! гун! гун!* — одне за одним вдаряли тіла, настрибуючи до стлумища, що облипало корпус станції. Назовні не визирнеш — засувки ілюмінаторів опущені, — але виразно відчувалося двиготіння, шкрябання хітинових панцирів об метал, катаклізмичне роздирання сталі губчастими пазурами.

Холоднеча стояла страшенна. На твоїх щоках, косах і віях блищала паморозь. Твій подих вився сірим вологим димком у задушливій пітьмі. Вряди-годи ти скрикувала і більше того — не соромилася: зрозуміла тілесна реакція на їхню близькість, та й далеко не найгірша з можливих.

З гучномовця долинув голос Бога, і звучав він украй спокійно:

— Десять хвилин до пролomu. Охолодженого повітря маємо на пів години... далі працюватимете в печі. Переділки не підіймайте, доки не врівноважиться тиск. Розмірюйте сили. Гарроу, твій відсік лишу замкнутим якнайдовше.

Ти зіп'ялася на ноги, обіруч стискаючи мереживні спідниці, побрела до кнопки інтеркому. Не дівравши чогось осудливішого чи хвацькішого, ти огризнулася:

— Я дам собі раду.

— Гарроугарк, ти потрібна нам у Ріці, тож не заморочуйся з некромантією на цьому боці.

— Я є лікторкою, Пане, — пролунала твоя відповідь. — Твою святою, твоїми пальцями й відрухами. Якщо ти шукав собі Руку, яку треба ховати за дверима — аж досі, — тоді я була про тебе хибної думки.

Ти почула його далеке зітхання зі святилища в глибинах Мітреума. Уявила, як він сидить у латаному-перелатаному кріслі, розминає праву скроню палюхом, як завжди розминав. За мить він озвався:

— Прошу, Гарроу, не квапся вмирати.

— Навчителю, вір у мене бодай трохи. Досі я успішно виживала.

Переступаючи, ти пройшла обережно через концентричні кола потовчених вертлюжних западин, повз піщані насипи дрібномеленої стегнової кістки, спинилася в центрі й віддихнула. Глибокий вдих носом, глибокий видих ротом, як тебе навчали. Іній помалу розтавав, лягав росицею на твоє обличчя й загринок. Ряса стала тобі жаркою. Ти опустилася долі на схрещені ноги й безпорадно поклала руки на коліна. Кошикова гарда шпаги тицялася тобі в стегно, немов зголодніла тварина, просячи корму: у напливі раптового роздратування тобі закортіло відстебнути й пожбурити клятву штуковину якнайдалі, в інший куток кімнати. Тобі допікало лиш те, як жалюгідно недалеко вона відлетить. Назовні корпус здригнувся знову, коли в нього вліпилися ще кілька Вісників. Ти уявила, як вони комашаться одне на одному: сині — у відкинутій астероїдами тіні, жовті — у світлі найближчої зорі.

Двері до твоїх покоїв відсунулися під зітхання древніх пневмоциліндрів. Утім, на заброду не зреагували ні зубні капкани, вбудовані в одвірок, ані згустки самовідновного праху, наліплені на поріг. Вона переступила поріжок, задержавши павутинисті спідниці аж на стегна й балансуючи, мов

танцівниці. У темряві її шпага відликала чорнотою, а кістки її правої руки виблискували масним золотом. На її вигляд ти заплющила очі.

— Я могла б захистити тебе, лиш попроси, — мовила Янта Перша.

Твоїми ребрами скотився теплуватий струмочок поту.

— Радше згоджуся, щоб з мене витягли всі сухожилки по одному і ложили ними мої потрошені кістки, доки не розмочаляться, — відказала ти. — Радше згоджуся, щоб мене оббилювали живцем і закатали в сіль. Радше згоджуся, щоб мій власний шлунковий сік закресли мені в очі.

— Тобто, я так розумію... можливо, — протуркотіла Янта. — Ну ж бо, не комизься. Нема тут чого стидатися.

— Нащо б ти припленталася сюди, як не доглянути за своїм капіталовкладенням.

— Я прийшла застерегти тебе.

— *Застерегти* мене? — твій голос бринів блідо й безвиразно, навіть як на твій смак. — *Отепер* ти приходиш із засторогами?

Твоя гостя-лікторка наблизилася. Ти не розплющувала очей і здивувалася, почувши, як вона хрускає, ступаючи по кістковому укладу; як, не здригнувшись, опускається навколішки на маркітний запудрений килим. Вловити танергію Янти тобі нізащо не вдалося б, але пітьма за повіками загострила твою чуйність до її страху. Ти відчула рух здіблених волосинок на її передпліччях; калатання її вологого людського серця, посування під шкірою лопаток, коли вона напружила плечі. Твій нюх душила суміш її поту і парфуму: мускус, троянда, ветивер.

— Нонаджесімус, ніхто не прийде рятувати тебе — ні Бог, ані Августин. Жодна жива душа, — тепер вона мовила без глузування, але з домішкою чогось іншого: збудження,

можливо, або ж занепокоєння. — Ти простягнеш ноги за пів години, не більше. Згинеш, як щеня в дощ. Хіба що ти припасла щось у тих листах, які приховалала від мене, трюків у тебе не лишилося.

— Досі я не давала себе вкатрупити й дотримуюся цієї традиції і сьогодні.

— Тобі гаплик, Нонаджесімус. Усе, приїхали, кінцева.

Ти розтулила очі від потрясіння, відчувши, як дівчина навпроти тебе узяла твоє підборіддя обома долонями — її живі пальці обпікали поряд із льодистим дотиком позолоченого п'ястка, — і притисла м'яким палюхом твою нижню щелепу. На мить ти запідозрила галюцинацію, але це припущення розвіялося перед холодною близькістю Янти Тридентаріус, завмерлою у безпомилково благальній позі на колінах. Бліді коси обрамлювали її обличчя вуаллю, а вкрадені очі дивилися на тебе з напівпрохальним, напівзневажливим відчаєм: блакитні райдужки зі світло-брунатними агатовими розпливами.

Зазираючи у вічі убитого нею кавалера, ти усвідомила, знехотя і вже не вперше, якою вродливою є Янта Тридентаріус.

— Повернися, — видихнула вона. — Гаррі, мусиш просто повернутися. Я знаю, що ти зробила, і знаю, як те виправити, лиш попроси. Звичайне прохання, дитяча забавка. Вмирати — для слабаків. Удвох із тобою повносилою ми роздеремо того звіра-відродження і виберемося цілими; ми зможемо врятувати галактику. Врятувати Імператора. Буде їм удома балачок про Янту та Гарроугарк — та ж вони очі повиплакують. Минулого не стало, і їх обох не стало, але ми з тобою й досі живі.

— Та хто вони нам? Хто вони, як не трупи, що їх ми за собою волочимо?

Янтині губи потріскалися і обвітрилися. Її обличчя пашіло благанням. Збудження, отже, не занепокоєння.

Дехто прагнув скористатися з принципу «де тонко, там і рветься».

— Котись під три чорти, — відказала ти.

Вісники заляпотіли по обшивці проливним дощем. Янти не обличчя скрижаніло назад до звичної глузливої маски, і вона відпустила твою щелепу — розчепила свої нервові пальці й мерзенні підкуті золотом кістки.

— Не найвдаліший час для брудних балачок, але нехай, — промовила вона. — *Души мене, татусю.*

— *Вимітайся.*

— Ти й справді завжди вважала упертість провідною чеснотою, — сказала вона отак ні сіло ні впало. — Справді, тобі слід було вмерти в Ханаанському.

— А тобі слід було вколошкати свою сестру, — відбрикнулася ти. — Ці очі тобі не личать.

Через інтерком долинув Імператорів голос, незворушний, як і доти:

— Чотири хвилини до зіткнення, — а тоді, немов виховательський докір збитошним дітям:

— По місцях, дівчата.

Янта відвернулася геть, неспровокована. Провела своїми людськими пальцями по стіні твого покою — по філіграні над склепистим проходом, по кістяній інкрустації відполірованих металевих панелей, — та й зронила:

— Я спробувала, а отже, ніхто не має права дорікати мені*, — після чого пірнула під арку до фое назовні. Ти почувла, як замкнулися за нею двері. Тебе лишили цілковито наодинці.

* Аллюзія на фразу Денієла Редкліффа у SNL «You Can Do Anything». (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)

Спека наростала. Станцію здушувало пеленаючи, ворущке полчище головогрудей і крилець, жуваець та антен — навала мертвих посланців невиситимого зоряного месника. Твій комунікатор затріщав статичними перешкодами, але, зрештою, доніс лише тишу. Тиша розляглася в оздобних коридорах Мітреума, заповонила твою душу, гаряча і парка. І крик твій був криком безгучним, і горлові м'язи трепетали німотою.

Ти пригадала запечатаний тоненький конверт, адресований тобі: «*На випадок неминучої загибелі*».

— Вони вдираються, — зазначив Імператор. — Пробачте мені, діти... і дайте йому чортів.

Десь на віддаленому краю станції продавилися з хрустом плексиглас і метал. Твої коліна обернулися на драглі, і ти осунулася б на підлогу в конвульсіях, якби вже не сиділа. Пучками ти стулила собі повіки й вимусила себе завмерти. Темрява згустилася й остигла, коли ти залялькувалася у перший шар вічної кості — даремний дурний учинок, адже захист розчиниться у мить твого занурення, — а тоді в другий і третій, знишкнвши в осередку безповітряного непробивного кубла. По всьому Мітреуму здружено стулилися п'ять пар очей, твої зокрема. На відміну від їхніх, твоїм більше не судилося розтулитися. За пів години, попри всі надії Навчителя, ти лежатимеш мертвою. Ліктори на службі Імператора-Воскресителя почали забрідати в Ріку, де засів звір-відродженець — напівжива-напівмертва червива брила позамежової маси поблизу орбіти Мітреума — і ти брела з ними. З тією різницею, що лишала позаду уразливе тіло.

— *Молюсь, щоб гробниця лишалась замкнута*, — ти декламувала вголос, неспроможна звести голос понад здушене шепотіння. — *Молюся, щоб камінь не відвалили.*

Молюсь, щоб поховане похованим було, незрушним у вічнім своїм спочинку, з оком стуленим і мозком завмерлим. Молюся за життя...

— О, небіжнице-Гробнице, — зійшла ти на дику імпровізацію. — Кохана мрице, почуй свою служницю. Я любила тебе усім своїм прогнилим нікчемним серцем — любила тебе до самозабуття — дай же мені прожити вдосталь, аби вмерти біля твоїх ніг.

З цими словами ти занурилася, готова воювати проти самого Пекла.

Пекло виплюнуло тебе назад. Чого й дивуватись.

З пробудженням ти виявила себе не в танергетичному просторі — палатах, населених мерццями та святими некромантами-мерцеборцями. Прокинулася ти в коридорі назовні своїх покоїв: лежала на боку, розпластана гарячезною задухною, стікаючи потом — власним — і стікаючи кров'ю — знову ж таки власною. Лезо твоєї шпаги стриміло в тебе з живота, прохромлюючи тебе зі спини. Рана тобі не приверзлася: кров була мокрою, біль — жахливим. Поле зору вже поростало чорнотою на краях, поки ти щосили лагодила пробоїну — намагалася зшити нутрощі докупи, припекти роздерті вени, стабілізувати органи, що зі скиглінням один по одному відмовляли, — але ти переступила точку неповернення. Навіть якби тобі дуже хотілося, лист «неминучої загибелі» ти б не встигла прочитати. У твоїх силах було хіба що лежати в калюжі власних рідин: замогутня, щоб швидко вмерти, заслабка, щоб порятуватися. Була з тебе лиш напівлікторка, а то гірше, ніж не лікторка зовсім.